

La tribuna

La gran amenaça de les finances de l'ombra

Em va agradar escoltar que els serveis públics són el patrimoni d'aquells que no en tenen cap altre

JAUME

Bartumeu

Amb aquest títol el corresponsal a Londres de *Le Monde* va publicar en l'edició del diumenge 3 i el dilluns 4 de juliol una interessant anàlisi.

Hi plantejava els perills que es deriven de la proliferació de procediments comptables que situen fora del balanç d'algunes de les entitats financeres i bancàries parts importants de la seva activitat.

Recordava que els paquets de conversió en títols de crèdits arriscats (subprime) fets pels bancs americans abans de la crisi financera, eren fora de balanç.

A l'igual que els coneguts escàndols financers Worldcon, Tyco o Enron.

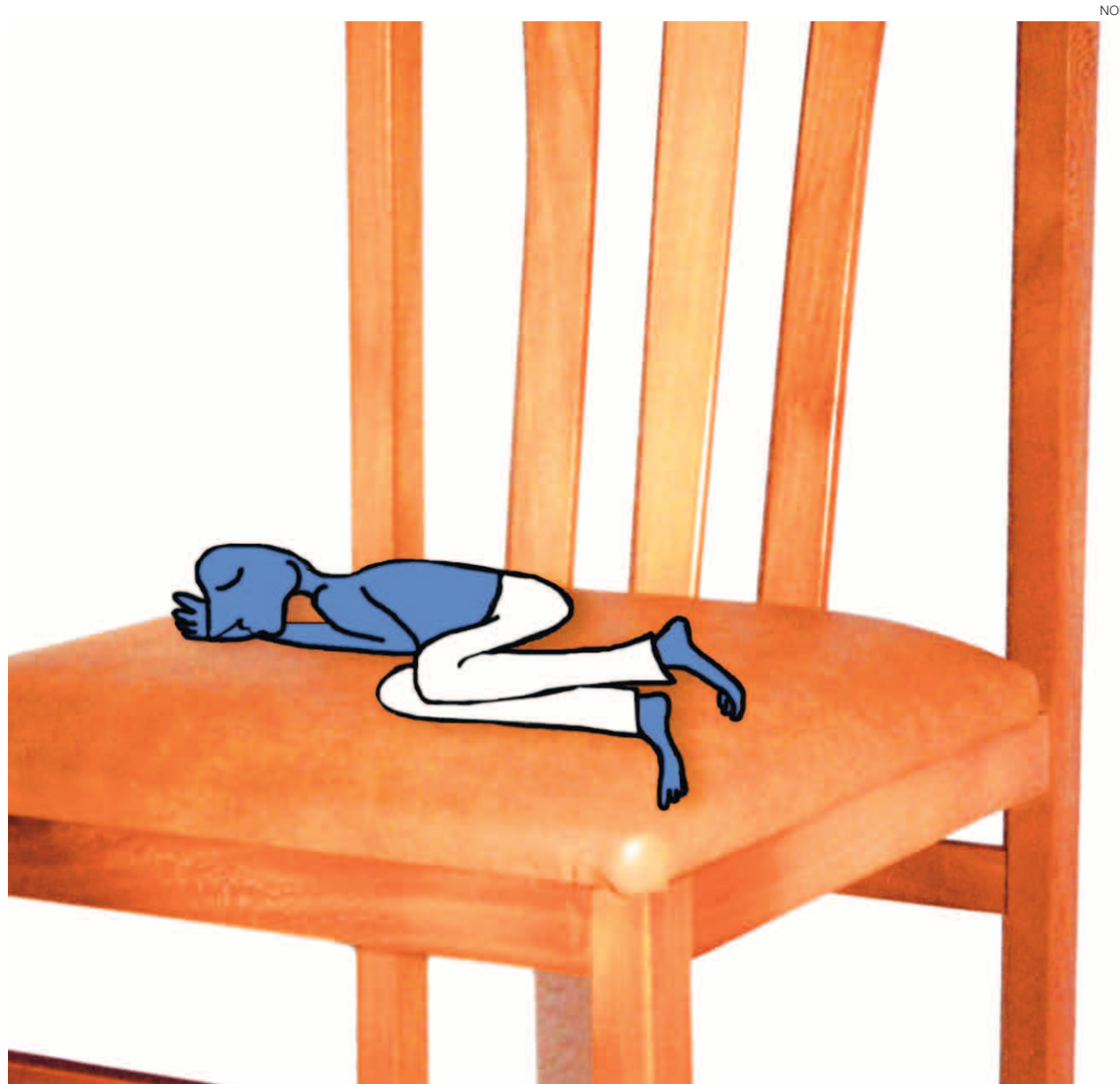
I **Marc Roche** deia:

«És també tota la qüestió de l'evasió fiscal al nivell mundial que es planteja. Acollint-se al *shadow banking* les multinacionals i les grans fortunes paguen, ben legalment, un mínim d'impostos»

I EL CORRESPONSAL a Londres de *Le Monde* seguia encara dient:

«En el mateix moment, els Estats estan financerament dessagnats, les classes mitjanes estan sobretaxades i les classes populars són les primeres víctimes de les polítiques d'austeritat i de retallades en les despeses públiques».

He rellegit aquest article, que havia retallat i guardat, en tornar de la ja tradicional trobada de Vilopriu (Baix Empordà) a la qual he participat durant tot el dijous 25 d'agost. I ho he fet perquè durant les Converses de Vilopriu hi ha hagut una àmplia coincidència en constatar que si volem –i evidentment volem– reforçar els mecanismes de la democràcia representativa al servei de

Les genuflexions i aplaudiments amb els quals Martí va rebre les instruccions dels grans empresaris són un exemple de la submissió a nivell d'Andorra

l'interès general cal aturar el «casino financer» i restaurar la primacia del poder polític democràtic front a la desregulació dels mercats.

En aquesta voluntat vam coincidir a Vilopriu amb **Marina Geli**, exconsellera de Sanitat de la Generalitat de Catalunya i diputada al Par-

lament, **David McKay** (que com ell mateix es definia és un arquitecte que és alhora «socialista sense carnet»), **Àngel Ros**, l'alcalde de Lleida, **Raimon Obiols**, **Pia Bosch** i un llarg etcètera d'intervinents.

I aquest dilluns **Ignacio Ramonet** ens ho recordava a la pàgina 3 d'EL

PERIÒDIC D'ANDORRA abans d'encetar les intervencions de la Universitat d'Estiu d'aquest any: «... mentre seguim amb aquest sistema on els mercats manen i els governs obeeixen, hi haurà una insatisfacció popular molt important».

He de dir que dilluns al vespre durant la conferència d'**Ignacio Ramonet**, al Centre de Congressos, em va agradar escoltar com ens recordava que els serveis públics són el patrimoni d'aquells que no en tenen cap altre. Així ho havíem dit, gairebé amb idèntiques paraules, els soci-

NOE

aldemòcrates en la campanya electoral del passat mes d'abril.

Parlem dels serveis públics a la base de l'estat del benestar, que els neoliberals volen ara retallar. Diuen que ara no poden ser «generosos» i que no hi ha diners.

La situació global –som en un món globalitzat– és força assemblada a Catalunya, a Espanya doncs, a França i en l'entorn europeu.

També ho és als Estats Units d'Amèrica. **Norman Birnbaum**, catedràtic en la facultat de Dret de la Universitat de Georgetown ho escrivia a les pàgines d'opinió de l'edició de *El País* del dia 15 d'agost.

El professor **Birnbaum** parla, metafòricament, d'un cop d'estat encobert dut a terme pels que «... ocupen els llocs més alts dels negocis i les finances».

I ens explica que «... els esforços del capital políticament organitzat per mantenir el control del sistema polític són tan vells com la república...» americana. Però també precisa que el que posa de manifest l'actual ofensiva dels poderosos «... és la propagació explícita i decidida d'una ideologia que declara el mercat com a superior de l'Estat, que busca transferir al sector privat funcions governamentals fins ara reservades a l'Estat, i que no permet que la consideració d'un major interès nacional... interfereixi en els interessos immediats del capital».

LA COINCIDÈNCIA amb els plantejaments del manifest presentat al Govern per la Confederació Empresarial, l'Empresa Familiar i la Cambra de Comerç és total i absoluta.

Les genuflexions i aplaudiments amb els quals el Govern de **Toni Martí** va rebre aquelles instruccions dels grans empresaris són un exemple extraordinari, a nivell d'Andorra, de la submissió, del que **Normal Birnbaum** definia com la contraposició entre l'interès nacional i els interessos immediats del capital. ≡ **President del Grup parlamentari socialdemòcrata**